רח' הרב עוזיאל 41 ב"ב

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

גיליון מס' 211

פרשת יתרו

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת
"למהדרין"

מאמר השבוע
מאת ראש המוסדות
הרה"ג יגאל כהן שליט"א

איך נבין שהכל לטובה?

בְּרִיאוּת - אַתָּם וַדַּאי מְבִינִים כַּמָּה אֲנִי מַעֲרִיךְ הַיּוֹם אֶת הַבְּרִיאוּת שֶׁחוֹנֵן אוֹתִי ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם, וְאִם חָלִילָה אֶתְגָּאֶה בְּחֹזֶק גּוּפִי וְכֹדְמָה, יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁה' יָכוֹל לְקַחַת אֶת הַמַּתָּנָה בַּחֲזָרָה.

חָכְמָה - כְּשֶׁעוֹלִים בְּזִכְרוֹנִי אוֹתָם יָמִים שֶׁלֹּא יָכֹלְתִּי לְהַתְחִיל לִלְמֹד אֶת הַמִּלִּים הָרִאשׁוֹנוֹת בְּדַף הַגְּמָרָא, וְלֹא יָכֹלְתִּי לְהַעֲלוֹת בְּמַחֲשַׁבְתִּי שׁוּם סְבָרָא אוֹ חִדּוּשׁ, וְרַק לְפָעָמִים רְחֵם עָלַי הַבּוֹרֵא עַד שֶׁיָּכֹלְתִּי לִקְרֹא מְעַט פְּרָקֵי תְּהִלִּים, אֲזַי אִם הַיּוֹם מִישֶׁהוּ מַחְמִיא לִי עַל שֶׁעִוּר שֶׁמָּסַרְתִּי וְכַדּוֹמֶה, אֲנִי יוֹדֵעַ בְּוַדָּאוּת שֶׁזֶּה מַתָּנָה גְּמוּרָה מִשָּׁמַיִם, לֹא בִּי תָּלוּי הַדָּבָר, וּמִיָּד אֲנִי מוֹדֶה לְבַעַל הַבַּיִת הָאֲמִתִּי הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא עַל חַסְדּוֹ עִמִּי שֶׁזִּכַּנִי לְמִסֹּר שִׁעוּר.

אֵין סֵפֶר בָּעוֹלָם שֶׁהָיָה יָכוֹל לְשַׁכְנֵעַ אוֹתִי בַּאֲמִתּוּת דְּבָרִים אֵלּוּ, כְּמוֹ הָעִנְיָנִים שֶׁעָבַרְתִּי בִּימֵי חַיַּי, שֶׁהֲרֵי כֻּלּוֹ לְטוֹבָתִי, וְגָרַם לִי לְהָבִין שֶׁלֹּא לְהִתְגָּאוֹת בְּכֹחִי. הַחֹלִי שֶׁעָבַרְתִּי לִמֵּד אוֹתִי יוֹתֵר מִכָּל שִׁעוּרֵי הַמּוּסָר שֶׁיָּכֹלְתִּי לִשְׁמוֹעַ, שֶׁהַבְּרִיאוּת שֶׁלִּי הִיא מַתָּנָה. וְאַף הַחָכְמָה, אִם זָכִיתִי אַף בִּמְעַט, חֶסֶד ה' עָלַי כְּפִשׁוּטוֹ.

אֵיךְ נָבִין שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָה?

הַדֶּרֶךְ לְהָבִין מָה הַטּוֹב לָנוּ בַּקְּשָׁיִים שֶׁה' מֵבִיא עָלֵינוּ, הִיא לַעֲצֹר אֶת מֵרוץ הַחַיִּים, וּלְהִתְבּוֹנֵן בַּמָּה הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא מֵטִיב עִמִּי.

פְּעָמִים שֶׁהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ מוֹנֵעַ מֵאִתָּנוּ לִסְגֹּר עִסְקָה מְסֻיֶּמֶת, כֵּיוָן שֶׁהִיא לֹא מַתְאִימָה עֲבוּרֵנוּ. כְּגוֹן קְנִיַּת דִּירָה, אוֹ לְהִתְקַבֵּל לִמְקוֹם עֲבוֹדָה, בְּמַבָּט רִאשׁוֹנִי זֶה נִרְאֶה כָּל כָּךְ מַתְאִים וְטוֹב בִּשְׁבִילֵנוּ, אֲבָל אִם הַבּוֹרֵא הֶחְלִיט שֶׁזֶּה לֹא יֵצֵא לְפֹעַל, אִם נַעֲמִיק בָּזֶה נָבִין שֶׁזֶּה פָּשׁוּט לֹא מַתְאִים לָנוּ, וְהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ מֵכִין עֲבוּרֵנוּ דִּירָה אוֹ עֲבוֹדָה טוֹבָה יוֹתֵר עֲבוּרֵנוּ.

כֵּן הַדָּבָר גַּם לְגַבֵּי שִׁדּוּכִים, פָּגַשְׁתִּי אֶת הַבַּחוּרָה הַמֻּשְׁלֶמֶת מִבְּחִינָתִי, "כְּלִילַת הַמַּעֲלוֹת", וְהִיא הֶחְלִיטָה לְסַיֵּם אֶת הַקֶּשֶׁר, מַה טּוֹב בָּזֶה עֲבוּרִי? שׁוֹאֲלִים אוֹתִי בַּחוּרִים רַבִּים.

וּתְשׁוּבָתִי אֲלֵיהֶם: הַאִם אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב אוֹתָךְ? כֵּן - עוֹנִים פֶּה אֶחָד. נִרְאֶה לָךְ שֶׁהוּא לֹא רוֹצֶה שֶׁיִּהְיֶה לָךְ טוֹב? בְּוַדַּאי שֶׁהוּא רוֹצֶה - הֵם עוֹנִים. וּמִיָּד מוֹסִיפִים: "אֲבָל לָמָּה?" וּתְשׁוּבָתִי אֲלֵיהֶם: יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁמְּחַכָּה לְךָ כַּלָּה הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹבָה, וְאַף הַבַּחוּרָה הַמְּדֻבֶּרֶת, מִי אָמַר שֶׁהִיא בֶּאֱמֶת כְּמוֹ שֶׁחָשַׁבְתָּ? אוּלַי הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא הִצִּיל אוֹתְךָ מִקֶּשֶׁר שֶׁהָיָה מְאֹד רַע עֲבוּרְךָ? הַהֶבְנָה שֶׁלָּנוּ בְּמַה שֶׁטּוֹב עֲבוּרֵנוּ הִיא מְאֹד מֻגְבֶּלֶת. וְהֶבְנַת דָּבָר זֶה חֲשׁוּבָה מְאֹד כְּדֵי שֶׁנְּקַבֵּל אֶת גְּזֵרוֹתָיו בְּאַהֲבָה.

סִבָּה נוֹסֶפֶת וּשְׁכִיחָה מְאֹד לַיִּסּוּרִים שֶׁבָּאִים עָלֵינוּ, וּכְדַאי שֶׁנַּחְקֹק אוֹתָהּ הֵיטֵב בְּלִבֵּנוּ, וְהִיא "מִדַּת הַגַּאֲוָה".

כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מַצְלִיחִים מְאֹד, כַּלְכָּלִית אוֹ חֶבְרָתִית, אוֹ בְּעִנְיְנֵי חָכְמָה כְּגוֹן לְמוּד הַתּוֹרָה וְכַדּוֹמֶה, קַל מְאֹד לְהַגִּיעַ עַל יְדֵי זֶה לְמִדַּת הַגַּאֲוָה, שֶׁהִיא מִדָּה רָעָה מִכָּל הַמִּדּוֹת הָרָעוֹת, עַד שֶׁאָמַר עָלֶיהָ שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ (משלי ט"ז, ה') "תּוֹעֲבַת ה' כָּל גְּבַהּ לֵב".

הַכֹּל תָּלוּי בָּנוּ

וְהַדָּבָר מַדְהִים, אִם רַק נַחְשֹׁב עַל זֶה, הֲרֵי ה' יִתְבָּרַךְ מְתַעֵב בַּעֲלֵי גַּאֲוָה. וּמִסְבִּירָה הַגְּמָרָא בְּמַסֶּכֶת סוֹטָה (ה.), שֶׁאוֹמֵר עָלָיו הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא "אֵין אֲנִי וְהוּא יְכוֹלִים לָדוּר בְּמָקוֹם אֶחָד". וְזֹאת מִשּׁוּם שֶׁהַגַּאֲוָתָן חוֹשֵׁב בְּלִבּוֹ "כֹּחִי וְעֹצֶם יָדִי עָשָׂה לִי אֶת הַחַיִל הַזֶּה", וְחָלִילָה שׁוֹכֵחַ מִבּוֹרֵא עוֹלָם, וְסוֹפוֹ לִבְעֹט בֶּאֱמוּנַת הַבּוֹרֵא וּבְמִצְוֹתָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ל"ב, ט"ו): "וַיִּשְׁמַן יְשֻׁרוּן וַיִּבְעָט".

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן "יגל לבי".

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

בס"ד
עוזרים בבניית הבניין ושותפים
בכל הזכויות שיהיו בו לנצח!
בואו ותהיו שותפים
בתרומה של מצי מטר = 200 ש"ח למשך 36 חודשים או מטר = 400 למשך 36 חודשים
תקבלו כתב שותפות מהודר חתום ע"י הרב יגאל כהן שליט"א
כמו כן ניתן להקדיש את הארון קודש או חדרי לימוד להצלחת או לעילוי נשמת
03-8000-770

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	17:09	17:06	17:07	17:09
יציאה:	18:01	17:58	17:58	18:01
ר"ת:	18:39	18:35	18:35	18:38

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:49

בית אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

נא לשמור על קדושת הגליון

שאלות ותשובות

מאת מורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

שאלה: כבוד הרב שמעתי שלא זורקים פתילות של נרות חנוכה כמו שהם לפח, היות והשתמשו בהם למצווה ורציתי לדעת אם זה גם בנרות של שבת?

תשובה: כן, בכל דבר מצוה ראוי שלא לנהוג בו מנהג ביזיון, וישליכם לאשפה בתוך שקית נילון (כה"ח סי' רצו ס"ק יא וכן יעויין ברמ"א בסעי' כ).

שאלה: אני מלמד במדרשייה בערב נערים שעדיין קצת רחוקים ואנחנו לומדים גמרא ב"ה ורציתי לדעת אם צריך לברך איתם קודם ברכות התורה אפילו שכבר ערב ורבים מהם לא התפללו בבוקר ולא ברכו ברכות התורה?

תשובה: ודאי ובודאי שרצוי מאד שיברכו קודם ברכות התורה כמש"כ מרן (באו"ח סי' מז) שגם בערב אפשר לברך ברכות התורה (בלי ברכות השחר) מי שלא בירך והתפלל בבוקר.

שאלה: אני נוסע כל יום לתפילה ברכב לפני ברכות השחר וברכות התורה ושומע דדברי תורה ברדיו ורציתי לדעת אם מותר לשמוע דברי תורה לפני ברכות התורה?

תשובה: שומע כעונה, וכמו שמי שמדבר דברי תורה צריך לברך קודם ברכות התורה כך גם מי ששומע ד"ת ברדיו או בשיעור וכיוצא בזה יברך קודם ברכות התורה (הלכה ברורה סי' מז סעי' ב).

מעבר לסגולה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

מעלת הנשים

חוה או חיה

בפרשה זו מתארת התורה בהרחבה את מעמד 'מתן תורה', את ההכנות, את הקולות והברקים ועשרת הדברות ששמעו מפי השכינה. בעצם, מעמד הר סיני היווה את אבן היסוד של בנין העם היהודי.

ב'זרע שמשון' מובא מדרש פליאה, שאכן כשמו כן הוא כולו 'פלא'. המדרש מתאר דו־שיח שהתנהל בין משה רבינו לבורא עולם בשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה. וזה לשונו "כשעלה משה למרום מצאו להקב"ה שהיה אומר "חוה". אמר לו: [משה רבינו] ריבוניה דעלמא, מאי "חוה"? אמר לו: [הקב"ה] כי "היא היתה אם כל חי" (בראשית ג, כ). אמר לו: [משה רבינו] רבוניה דעלמא, אם כן תקראנה "חיה"? אמר לו: [הקב"ה] "חוה" במספר קטן "אם כל חי" (דהיינו, "חוה" – בגימטריא 19. "אם כל חי" בגימטרייה קטנה 19). לכאורה יש להבין מהו הדו־שיח בין משה רבינו לקב"ה על דבר 'חוה', הרי אדם וחוה חיו בשחר האנושות, בעוד שמתן תורה התרחש בשנת 2,448 לבריאת העולם, ואם כן מה הקשר בין 'חוה' האמא של כל האנושות לבין מתן תורה?!

מעלת הנשים

ולהבנת הדברים נקדים בדברי מדרש נוסף (שמות רבה כח, ב), בטרם מתן תורה ציווה הקב"ה את משה רבינו להודיע לעם ישראל שהם עתידים לקבל את התורה, ככתוב (שמות יט, ג) "ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב, ותגיד לבני ישראל" ולכאורה יש כאן כפל לשון "בית יעקב" ו"בני ישראל", ומבואר במדרש שמדובר בפנייה אל שני קהלים שונים: "כה תאמר לבית יעקב" אלו הנשים, "ותגיד לבני ישראל" אלו האנשים. ומקשה במדרש מדוע הנשים נתבשרו תחילה על מתן תורה לפני הגברים. ומיישב, סיבת הפנייה לנשים תחילה היא תיקון על מעשה בראשית שהאשה בטלה את ציווי ה' שנאמר לאדם, על־מנת שלא יבטלו את בעליהן מדברי התורה, לכן פנה הקב"ה במתן תורה תחילה לנשים.

ה'זרע שמשון' מבאר באופן שונה, ומקשר את שני המדרשים יחד בדברים הצריכים ביאור:

א. מדוע אמר הקב"ה 'חוה'. ב. מדוע נאמרה בתחילה הפנייה לנשים.

בענין הפנייה שהופנתה כלפי הנשים תחילה, היא משום שהן מגדלות את הילדים לתורה. ואם כן זו גם הסיבה שמוזכרת "חוה", כי היא היתה 'אם כל חי', דהיינו היא זו שאחראית על הגידול ונתינת חיים לדור הבא, מחדש ה'זרע שמשון' שהנשים מגדלות את ילדיהן לא רק ברמה הגשמית אלא מופקדות על גידול ילדיהן ברמה הרוחנית לעסוק בתורה יותר מן הגברים.

זמן ההשפעה

לאור דברים אלה מבאר ה'זרע שמשון' את המשך הדו שיח בין משה רבינו לקב"ה כפי שמובא במדרש שאל משה רבינו את הקב"ה אם כן יותר מדויק שיקראו לאשה בשם "חיה" על שם שמחיה את העולם, שהרי אם היא מופקדת על חינוך דור ההמשך לתורה, ובזכות התורה העולם קיים כמובא בגמרא (עבודה זרה ג ע"א), מן הראוי שתקרא בשם "חיה". השיב לו הקב"ה: "חוה" במספר קטן "אם כל חי". דהיינו, שעיקר כוחה והשפעתה של האשה הוא דווקא בזמן שהילדים הם 'קטנים', שמגדלת ומחנכת אותם לתורה, ולכן נקראת בשם "חוה" על שם הגימטריא הקטנה הטמונה בה.

חינוך ליראת ה'

לשאלת הורים כיצד ניתן להשפיע על הילדים שיגדלו מתוך יראת שמים טהורה? השיב הסטייפלר זצ"ל אביו של הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א שאחד הדברים המשפיעים על נשמת הילדים בעודם קטנים לגדול ליראת שמים טהורה, הוא על ידי האמא המברכת בבית בקול רם שהילדים ישמעו, משום שעצם זה שמוזכר שם ה' בבית, בכוחו להשפיע לטובה על הילדים. חשוב לציין שאפילו שהילדים ישנים מומלץ לברך בקול רם, משום שאף שהאדם ישן הרי הוא שומע, אומנם שמיעתו היא 'שמיעה סלקטיבית' דהיינו לא כל רעש יפריע לו בשנתו רק רעשים שנוגעים אליו, כדוגמא תינוק הבוכה בלילה בדרך כלל האמא תתעורר לקול הבכי בעוד שהאבא לא יתעורר עד שלא ידרשו ממנו, ואין סיבת הדבר מפני שהאמא שומעת את הבכי ואבא לא שומע, אלא שניהם שומעים רק המח מסנן רעשים ורק רעש שרלוונטי לאדם גורם לו להתעורר, ולכן מכיון שאחריות התינוק רובצת יותר על כתפי האמא משום כך היא מתעוררת, מה שאין כן האבא. ולכן הורים שמברכים בקול רם בביתם אף על פי שהילדים ישנים בכל זאת הם שומעים אף על פי שאינם מתעוררים, וקול הברכה חודר ל'תת מודע' של הילדים הישנים ומשפיע עליהם לטובה.

כל הקודם זוכה
הגיעה כמות מצומצמת
של הספר 'מעבר לסגולה'
ניתן להשיג ב'הידברות' 073-222-1250

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

התמדה

במשנה הראשונה במסכת אבות שנינו: משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו'. וקשה, מדוע לא נאמר "ומסרה לאלעזר ופנחס", שהרי בגמרא (עירובין נד:) אמרו, משה למד מפי הגבורה, נכנס אהרן ושנה לו פרקו, נכנסו בניו אלעזר ואיתמר, נכנסו הזקנים וכו', יהושע היכן היה, עם הזקנים. ופירש רש"י, ולמה נאמר ומסרה ליהושע ולא לאלעזר ולפנחס ולשבעים הזקנים המתנבאים במחנה, מפני שלא רצה למוסרה אלא למי שהיה ממית עצמו מנעוריו באהלי החכמה וקנה שם טוב בעולם, וזהו יהושע, שנאמר "לא ימיש מתוך האוהל". ואע"פ שכתוב על פנחס "תורת אמת היתה בפיהו" וכו'. ע"כ. ואף שיהושע היה משרת משה, ומסתמא הלך לשרתו, מכל מקום גם בשעה שהיה משרתו, נתן לבו לעסק התורה. ומשה לא היה רוצה למוסרה אלא למי שהיה ממית עצמו על התורה מנעוריו, לכן דילג על כולם ומסרה ליהושע, שהתורה ראויה להימסר למי שמוסר עצמו עליה.

וכך גם כן ממשיך התורה שהיה בדורנו מרן רבנו זצוק"ל היה מיוחד במינו בהתמדת התורה, כל רגע היה מעריך מפז ומזהב, למד בדרכים, בין ברכב בין במטוס. אף בימי אבלו לא מש ספרו מתוך ידו. ולא פלא שהנהיג את הדור והחזיר עטרה ליושנה מה שלא אף אחד קודם לו.

(הרב יוסף דהן הי"ו)

יבין אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

עין טובה – חלק א'

הרב הגאון יגאל כהן שליט"א אומר שאדם שלא חטא מימיו בעריות, שלעולם לא יסתכל על האחר שכן חטא וירגיש גאווה בליבו.. כך גם אדם שכל ימיו שומר שבת, שלעולם לא יסתכל על האחר שלא שומר שבת ויבוז לו, או אפילו במעט ירגיש מעליו.

כל כך דברים חזקים, שמלמדים אותנו לחיים ומקרבים אותנו במעט להיות בעלי מידות טובות.

אדם לעולם לא יחזיק טובה לעצמו. זה ששמרת שבת כל ימייך לא אומר שאת צדיקה, או שעשית משהו בעבור זה. הקב"ה יכול בשנייה לתת ניסיון כזה שיגרום למישהו חס ושלום לרצות לחלל את השבת, השם יתברך הוא זה שנותן לך את הכוח לקיים את מצוותיו, הוא זה שמרחם עלינו בכל רגע ולא נותן לנו ניסיונות שכל כך קשה לעמוד בהם. מי שלא חטא בעריות מימיו - שאף פעם לא ידון אדם שכן. משום שאין ערובה לאף אדם, בורא עולם יכול ברגע להפך את הגלגל.

צריך להבין ולזכור – אם אני הייתי נולדת במקום שהיא נולדה, מאוד יכול להיות שהייתי גרועה יותר.

זה לא הוגן לשפוט אדם על מעשיו או מראהו, משום שלעולם לא היינו במקום שלו. לא גדלנו בבית שלו, לא קיבלנו את הכלים ואת הניסיונות שלו. כל אדם יגיד תודה לקב"ה על המדרגה שנמצא בה, ויתפלל רק לעלות מעלה ולא לרדת. אבל כפי שהניסיון מגלה, אין כזה דבר, כי לכל אדם ישנן נפילות. ולנפילות יש מטרה מאוד טובה, להעלות אותך מהמדרגה שאת נמצאת בה, לפני שנותנים לנו מתנות, בודקים האם אנחנו כלי לקבל את המתנה.

ואיך בודקים? על ידי ניסיון. והחכמה היא – לקום ממנו. לא רק לא ליפול לניסיון, אלא גם אם נפלנו – לדעת לקום. זה החכמה נגד יצר הרע שמנסה להפיל אותנו ברשתות העצבות והדיכאון שאנחנו לא שווים.

לכל אדם במעלתו וכבודו יש ניסיונות, כולנו יורדים במעט ומשתדלים לעלות בחזרה. ככה גדלים, ככה לומדים לקום וללכת בכוחות עצמנו.

אבל -הנפילות שלי, הן לא שלך.. והנפילות שלך הן לא שלי.. כל אחד לפי דרגתו ולפי מקומו במפת העולם.

ולכן אנחנו לא יכולים לשפוט אף אדם בעולם, כי לכל אחד יש את הקשיים שלו והניסיונות שלו. ואף אחד לא אמר שאם אין לך ניסיון לא לשמור את השבת, את יותר ממישהי שעדיין יש לה ניסיון כזה. הפוך – למי שיש ניסיון קשה לשמור שבת ובכל זאת הוא מתגבר ושומר (אפילו לא בכל הדקדוקים שבה), השבת שלו יותר גדולה בשמיים מאשר של מישהו ששומר שבת כל ימיו. כי הקב"ה לא סופר את התוצאות, אלא את המאמץ.

כל אחד צריך למצות את הפוטנציאל הטמון בו, לא את הטמון בחבר שלו. כל אחד ואחד נמדד לפי הנפש והנשמה שהשם טבע בו, לא לפי הסביבה.

ישנו אחד שכלפי חוץ נראה "חרדי" מן המניין, אבל במקום שלו מצפים ממנו משמיים ליותר בנושא מסוים, והשני שנראה לא חרדי, דווקא ממצה טוב את הטמון בו, ומשתדל לעשות מעבר לכוחות שבו. אנחנו לא יכולים לדעת כלום על אף אחד. ולכן - לעולם לא נתגאה על האחר בליבנו.

המצוות שאנחנו משתדלים לעשות הן לא מובן מאליו, הקב"ה בכל רגע מרחם עלינו ומזכה אותנו לעשות טיפת טוב בעולם הזה. זה לא שלנו, השם ברגע יכול לקחת את זה.

נסתכל בעין טובה על הסביבה, כל אדם עושה את המקסימום שהוא יכול. אנחנו לא יכולים לדעת מה המקסימום של השכן. אנחנו לא יכולים לעולם לדעת מה הניסיון של כל אחד, מה עובר בליבו, מה הקשיים שלו.

כל אחד בנוי אחרת, אין לנו השגה בחבילה של האחר, ואנחנו גם לא רוצים שהקב"ה ינהג אתנו בצורות עין, חס ושלום, כמו שאנחנו לעיתים מסתכלים על האחרים. ככל שנסתכל טוב על האחר, כך הקב"ה ינהג איתנו בעין טובה ורחבה. בשבוע הבא בעז"ה נלמד כיצד להנחיל לילדנו את המידות הללו.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571

סיפור לשבת

רבע שעה לחיים

סיפר הרב שלמה רוזנשטיין שליט"א:

מדי שנה בחודש אדר, הייתי זוכה לקבל את פני מרן זיע"א בבואו להשתתף במסיבת סיום מסכת מגילה של תלמידי כיתות ח' בבית הספר התורני שם כיהנתי כמנהל חינוכי. היתה זו טרחה גדולה עבורו, אך לא היה דבר חשוב ומשמח בעיניו יותר מילד שמסיים בית ספר תורני ושם פעמיו לישיבה.

נזכר אני בגעגועים עזים, שמדי שנה, הייתי נכנס למרן עם שניים או שלשה ילדים מסיימי כיתה ח' בבית הספר, שהתלבטו בין המשך הלימוד בישיבה קטנה לבין הליכה למוסד לימודים אחר.

הייתי ניגש איתם למרן אחרי תפלת שחרית, וברגע שראה אותם, שכח עולם ומלואו, כולל דיונים שנקבעו לו עם שרים, ח"כים ושועי ארץ. כאילו כל זמנו בידו, היה מושיבם לידו, מניח ידו הקדושה על כתפיהם, ובנחת ובישוב הדעת היה מדבר על לבם. משך דקות ארוכות היה משכנעם בחיבוק אוהב לבחור בתורה. "תלך ללמוד תורה, זה הכי טוב..." היה אומר להם.

דבריו נכנסו ללבם, והם הלכו לישיבה, הקימו בתים לתפארת, וכיום הם נמנים על ציבור בני התורה ומפארים את היכלי הכוללים והישיבות.

זכורני שאחד הילדים שאל את מרן שאלה שהטרידה אותו ועוד יותר את הוריו "אם אלך לישיבה, איך תהיה לי פרנסה אחר כך?". מרן ישב והסביר לו ארוכות מהי הדרך שאותה יעשה לאחר לימודיו בישיבה, ומדוע הישיבה היא בית היוצר הרוחני, אך לא פחות חשוב מכך גם בית היוצר לבניית אישיות האדם. רבע שעה הקדיש לשאלתו התמימה של הילד והסביר לו שה' הוא הזן ומפרנס לכל.

לאחר שנה, הלכתי לבקר את אותו תלמיד שהמשיך את לימודיו באחת הישיבות הקטנות בהר נוף. "אני רוצה שתיקח אותי שוב לרב עובדיה" הוא

המשך בעמוד האחרון

פנינים מהפרשה

"כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ לְמַעַן יַאֲרִכוּן יָמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ" (כ יב)

באזורים אחדים בעולם ישנן קהילות שלימות של בני אדם שאנשיהן מאריכים ימים באופן המעורר השתאות ומגיעים לגיל מאה שנים כשהם חיים בצורה רגילה מבלי להזדקק לתרופות וניתוחי לב. אזורים אלו קיבלו את הכינוי 'אזורים כחולים'.

בסדרת מחקרים שנערכו בין השנים 2005 – 2007 העל ידי החוקר דן ביוטנר נבדקו אזורים אלה כדי לגלות את גורמי תחולת החיים הגבוהה של יושביהן. להפתעתם התגלה כי להשגת אריכות ימים לא די בהקפדת מזון בריא, אלא יש להשקיע גם בפעילויות חשובות הקשורות לנפש. לפי כללים אלו.

1. עיסוק יום יומי בפעילות המביעה אמונה, שמחה, רוגע, ומנוחה, כולל טקס של הבעת תודה לפני אכילת מזון.
2. תחושה של מטרה ותכלית בחיים האישים.
3. צריכה מתונה של יין, במיוחד בארוחות.
4. השתייכות מעורבות פעילה במסגרת קהילתית המבוססת על אמונה דתית.
5. השתייכות פעילה למסגרת חברתית חיובית ותומכת שחבריה דומים בדעותיהם.
6. חיי משפחה פעילים יחסים טובים עם הילדים והמשפחה המורחבת, כולל ארוחות משותפות קבועות, קרבה ותמיכה נפשית ופיזית לזקני המשפחה, הורים סבים וסבתות.

בהדרכה מדוקדקת מתברר שמי שפועל על פי התורה מתנהג בכל האמור לעיל ויותר מכך, ברור שהיישום המשולם של הוראות התורה דרוש השקעה גדולה שלא כל אחד זוכה לה, אבל צדיקי הדור המנהלים את חייהם על פי התורה כראוי, מוכיחים באריכות ימים מופלגת. נרחיב בעניין האחרון שקשור לפרשתנו:

חיי משפחה פעילים יחסים טובים עם הילדים והמשפחה המורחבת, כולל ארוחות משותפות קבועות, קרבה ותמיכה נפשית ופיזית לזקני המשפחה, הורים סבים וסבתות.

ביהדות מפתח יסוד הוא ואהבת לרעך כמוך, לוותר לזולת, להעניק בעין טובה. יום שבת היא דוגמה להתלכדות משפחתית חיובית. ביום זה מתנתקים מכל עניני מסחר, נמנעים מכל מלאכה האסורה בשבת, כיצד נראה יום זה בבית יהודי קשה לתאר למי שלא חוה חוויה מרוממת זו, הן מצד המרגוע האישי של כל אחד מבני המשפחה, והן מצד האיחוד והגיבוש המשפחתי.

אולם מעניין לציין במיוחד את מצוות היחידות ששכרן נכתב במפורש בתורה: מצוות כיבוד הורים. בתחילה יש להקדים כי כל מצוה משפיעה ופועלת בממד הרוחני של האדם והיקום, וכן במצות כיבוד הורים נאמר אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא. כיבוד אב ואם. ומהו שכרו של אדם המכבד את הוריו, כתוב כבד את אביך ואת אמך למען יארכון ימיך.

ואכן גילו המחקרים כי במקומות שמכבדים את ההורים והזקנים, הנהגה זו לא רק מטיבה להורה המבוגר אלא גם לילדי המשפחה, החווים פחות מחלות ומאריכים ימים. ואכתוב כאן מי ששמעתי על משפחה אחת כי

המשך סיפור לשבת

ביקש "אני רוצה לבקש מחילה, איך עלה בדעתי לשאול כזו שאלה את מרן, איך גזלתי מזמנו רבע שעה, והרי עכשיו אני מבין וחי היטב את העובדה ששאלה זו מגוחכת ואינה במקומה".

עוד סיפר רבי שמואל כהן שליט"א מראשי הפעילים "יד לאחים": "לפני שנים רבות הגיע מרן לבית הספר התורני ברמות בירושלים לשיחת חיזוק בפני התלמידים. מרן כדרכו שוחח על חשיבות לימוד התורה, ועל החשיבות להמשיך בישיבות קדושות ולא להשתכנע ללמוד מקצוע.

"בסיום השיחה, ביקש מרן לשוחח עם ההורים בנפרד ללא התלמידים. ואכן קבענו עוד באותו יום אסיפת הורים עם מרן. באופן נדיר שוחח מרן עם ההורים אחד לאחד, ודיבר על לבם לשלוח את בניהם רק לישיבות קדושות.

"תוך שהוא מכה בכף ידו על חזהו הבטיח להורים: "אני לוקח את כל האחריות, שאם הבן ילמד בישיבה קדושה לא יחסר לו כלום, ויסתדר בחיים". כך התחנן מרן בקול בוכים לכל הורה והורה, והדבר נתן את אותותיו שרוב ככל התלמידים נרשמו לאחר מכן לישיבות קדושות.

ואכן, הצלחה גדולה וסייעתא דשמיא היתה לו ברישום ילדים, והשפעתו היתה מדהימה. הגאון רבי יעקב פרידמן שליט"א ראש ישיבת תפרח, העיד שכמה שטרחו להקים תלמוד תורה בדימונה, לא הצליחו, וכשבא מרן לשם, בערב אחד נרשמו 200 ילדים.

"למהדרין" כשרות הלכה למעשה
מאת הרב שי עמר שליט"א

שאלה: הקונים ברוקולי וכרובית מגידול רגיל האם נכון הם עושים?

תשובה: החרקים חבויים בתוכם, והם מתחלקים לב' חלקים: כרובית שנמכרת א. חי. ב. קפוא. חשוב לדעת שבתוצרת הקפואה אין תועלת הלכתית, ועדיין יש חשש לגביו למעט כרובית קפואה עם כשרות מהודרת ומוסמכת המתייחסת לענין החרקים ומאשרת שהמוצר נקי, ולכן יקנו ברוקולי וכרובית חי הנמכר מגידול מיוחד ללא חשש תולעים עם כשרות גבוהה כנ"ל ויפעלו כפי ההוראות של ועד הכשרות המצוינות ע"ג האריזה כגון: השרייה במי סבון וכו'. כיום נמכר בשווקים כרובית קפואה בהכשר מהודר המתייחס גם לבעיית החרקים.

אין להקל בשום אופן בכרובית מגידול רגיל כי הוא מרובה בחרקים.

שאלה. האם יש תועלת כאשר מכניסים ברקולי וכרובית מגידול רגיל לתנור ואז יש לומר שחום התנור שורף הכל?

תשובה. אין לסמוך על שריפה בתנור של הברוקלי והכרובית, וקל וחומר שאין להתיר ע"י הבהוב על גבי אש גלויה, וכפי שמעידים מומחים בתחום שמהנסיון אין החרקים החבויים נשרפים.

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים